

in odpeljali sva se. Odpeljali! Razumi me, odpeljali! Ločili!

— Ako bi imel jaz moči, zavreči ženo in otroka, ostaviti vse, kar se imenuje dom, ne oddal bi tebe nikomur in nikoli; no ne morem storiti tega in zato, kakor se trgam od morja, od gor, od solnca in zelenih step in hodim v svojo domačo temnico, tako se trgam sedaj od tebe. A morje in solnce mi dajeta pokoj, zabljenje vsega; ali mi vzameš ti, dete, sè svojim žalovanjem in svojimi solzami poslednjo energijo?

In obetala sem mu, da ostanem mirna, ako bi tudi vedela, da mi obup, solze, prošnje dajo njega, da si sé silo gorjá jemljem tudi pravico, ostati pri njem, stiskaje se na njegovo srcé, o! tedaj bi bila odkrila vse, kar je davilo moje prsi; a umela sem sama, da je vse zaman; treba se je ločiti in odpeljati. In odpeljala sem se.

(Pride še.)

O jutru.

Prebuja se iz nočnih sanj
Mladenka — in upira
V nebeški, jasni svod oči,
Kjer svit zvezdâ umira.

Nad goro vspne se solčni žar,
Blesk svoj z nebá razlije,
In v krilo čarno, biserno
Mladenka — se zavije.

V svetlobnem morji koplje se
Ta krasna — zemlja — mlada,
Dokledar spet večerni hlad
Na njena lica pada.

Kristina.

Je-li možno videti svoje lastno srce?

(Zabavno-znanstvena črtica), spisal Dr. A. S c h w a b.

„Toraj jutri ob deveti uri v fizikalnem zavodu — izvestno se iznenadim, dragi prijatelj — hvala za novico; in nalašč si prišel v Gradec, da si ogledaš to čudovito iznajdbo?“ —

„Vendar ne meniš, da radi plesa? Jutri pride mnogo zdravnikov iz okolice, da se prepriča o praktiški vrednosti rentgenovih sojev; saj morda ne bo dolgo, ko bode vsak zdravnik imel v svoji ordinacijski sobi rentgenov stroj, s katerim bode pogledal svojim bolnikom „skozi kosti do dna srca“.“

„Šališ se, vendar pa rad verjamem, da postaja sedaj, ko rastejo „univ. med.“ doktorji kakor gobe po deževnem vremenu iz tal, zdravniško tekmovanje vedno večje in večje. Ako pa pride k tebi bolnik, teško sopeč, bled in zabuhel v lica in ti spoznaš, da ima le tá razširjeno

srce, imel bode do tebe gotovo večje zaupanje, ako mu njegovo lastno srce pokažeš, nego ako mu samo poveš, da ima preveliko srce“ in...

„dobro, dobro; toraj jutri se vidiva v fizikalnem zavodu, sedaj pa na ples. Že zveni skozi dvorane „Triglavska četvorka“; treba se angažovati, sicer obsediva!“

V tem smislu nama je tekel pogovor namreč mojemu staremu prijatelju doktorju Lukši in meni, ki sva bila oba zdravnika na deželi in sva se vdeležila „plesa slovanskih vseučiliščnikov“ v Gradci, sklenivša, vdeležiti se drugi dan razkazovanja Rentgenovih sojev v fizikalnem zavodu.

II.

Dasi sem bil vesel, da sem zopet prispevši iz dežele v mesto zamenjal pogovor bednih bolnikov z duhovitimi pogovori dražestnih gospic in za narod in vedo velezaslužnenih mož, ki so prišli ogledat si ples; dasi sem bil vesel slišati mesto tužnih stokov bede svetá, očarujoč smeh plesalk in plesalcev, veselečih se svojega nadobujnega življenja, zamenivši novoletno „ofiranje“ domače godbe — z vojaško godbo, prekrasno v ritmu in tonu; dasi sem bil toraj vesel počiti si in pozabiti vsaj za nekaj trenutkov svoj težavni, odgovorni zdravniški poklic — vendar kar sem videl drugi dan me, je zanimala in očaralo še bolj.

III.

Vstopivši v dvorano fizikalnega zavoda — bilo nas je mnogo naravoslovcev, profesorjev, zdravnikov in celo nekaj dam — zagledamo na mizi pripravo, katere bi v srednjem veku nikdo ne smel imeti z lepa pod svojo streho, sicer bi ga morda sežgali na grmadi kakor čarodejca, katero pa mi sedaj spoznamo takoj za lep, velik elektriški induktor. Na drugi mizi stoji drug stroj. Ta je iz stekla. Dozdeva se mi steklenici sličn, privezanej na po konci stoječo palico. V njeni sredini je pa gumb iz platine, zvezan z žico z induktorjem. In kaj vidim na drugih mizah? Evo fotografij cloveških okostij — mrtvih ljudi? — ne, še živih! Glej tu v sredi stegna črno pego — krogla je vstreljena v nogo! in tukaj evo slabo ozdravljen kostolom. Kostí stóje zrastene navskriž! in tamle — čudovito — glej kako lepa slika cloveškega okostja in v sredini srce! — srce fotografovano, srce živega cloveka!! — Oj, dame spreletava groza. Vidijo lobanje, ki imajo vidljive zobe, oj tako grozec mrtvaški izraz — in vendar so to le fotografije okostja glav še živih ljudi!

„Velikansko, velikansko, to je velikansko“ se čudi moj precej tolst сосед. No mislim si, saj tudi tebe celo predro Rentgenovi soji, bodi si še tako tolst! Radoveden sem pa vendar, bomo li videli na živem poskusu to, kar vidimo tu na slikah?

„Oj vbošček, oj vbošček“ oglasi se sedaj neka dama — a takó, to je deček približno, dvanajst let star — naš medium! „To je imenitno“ oglasi se gospod profesor Bežaj moj stari prijatelj, katerega je tudi danes prisilila radovednost v fizikalni zavod.

Ko nam gospod asistent vseučiliške fizikalniške stolice v Gradci strokovnjaški razloži pomen posameznih